

skal det være af Omsætningen af de stærke Drikke alene og ikke af Forretningens almindelige Omsætning. Det forekommer mig, at der er al Grund til at antage, at Antallet af de Forretninger, i hvilke der udskænkes eller forhandles stærke Drikke, mere og mere vil blive indskrænket, saa at der bliver færre og færre af den Slags Forretninger, og der er da ingen Grund til, at vi ikke skulde tage en betydelig højere Afgift af de enkelte, der bliver tilbage. Jo færre der bliver, jo større Fortjeneste maa man antage, der kan være ved at drive saadanne Forretninger, og saa bør det offentlige kunne indkassere en Del af denne Gevinst. Der er ingen Grund til, at den Begunstigelse, de vedkommende faar af Staten ved at faa Ret til at forhandle eller udskænke stærke Drikke, udelukkende skal kunne benyttes til Opsamling af store Formuer. Der bliver her Tale om et Slags Monopol for de enkelte Personer, der forhandler og udskænker stærke Drikke, og det er naturligt, at det offentlige paalægger dem en saadan Afgift, at de ikke faar en ublu Fortjeneste.

Men med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt Kommunerne vil være i Stand til at bære Tabet af den Indtægt, de er vant til at faa af Forhandling og Udskænkning af stærke Drikke, forekommer det mig, at den ærede Ordfører gør sig skyldig i et Fejlsyn. Det er efter min Mening givet, at bliver vi fri for Omsætningen af de stærke Drikke, bliver Kommunerne dermed ogsaa frigjort for en meget stor Byrde, som nu maa bæres til Forsørgelse af en Mængde Personer. Det har vi set Eksempler paa ved de midlertidige Forbudsbestemmelser, vi har haft. Der er ingen, der vil kunne nægte, at de midlertidige Forbud, vi har haft her i København og for Resten over hele Landet, i mægtig Grad har bidraget til at forandre Forholdene, saa at der ikke nær er den Nød og Elendighed i mange fattige Hjem, som der tidligere har været, og det sparer Kommunerne for en betydelig Del af Udgifterne til Underhold og Forsørgelse. Dette maa vi stille op imod det andet, og saa er der for mig ikke Tvivl om, at Kommunerne vil blive økonomisk gunstigt stillet, hvis hele Alkoholtrafikken faldt bort, saa at der slet ikke blev forhandlet eller udskænket stærke Drikke. Den Smule Indtægt, de her vilde komme til at mangle, vil de faa dækket maaske mange Gange ved at kunne spare paa Udgifterne til Forsørgelse.

Disse Betragtninger vilde jeg gerne fremføre overfor den ærede Ordfører. Jeg tror ikke, han har Ret i, at Kommunerne ikke kunde være tjente med den Nedgang i Indtægter, som er forbundet med en mindre Omsætning af stærke Drikke. Jeg tror, den ærede Ordfører ser forkert paa dette Forhold, i hvert Fald er det min Overbevisning, at jo mindre der bliver af Omsætning af stærke Drikke, jo mere vil Kommunerne spare paa Understøttelse til Personer, som lider Nød paa Grund af Omsætningen af de stærke Drikke.

Ordføreren (Jessen): Jeg tror, at det ærede Medlem (Kvist), som nu talte, i nogen Grad har misforstaaet mig, eller ogsaa har jeg ikke rigtig faaet fat paa, hvad det var, han bebrejdede mig. Jeg udtalte, at efter Lovforslaget vilde Kommunerne ved at nedsætte eller eftergive Afgiften for 1917 lide et uventet Tab, og dette Tab, udtalte jeg, vilde adskillige Kommuner sikkert have vanskeligt ved at bære. Det kan det ærede Medlem naturligvis være uenig med mig i, det kan vi forhandle om til Dommedag, men saa vidt jeg forstod det ærede Medlem, var det alligevel ikke det, han talte imod, men det eneste, jeg sigtede til, var, som sagt, at man ikke for et enkelt Aar kunde tage Afgiften bort fra Kommunerne uden at skaffe dem Dækning derfor, hvad Lovforslaget altsaa gaar ud paa, blot har Ministeren foreslaaet, at Kommunerne kunde skaffe sig Dækning ved at forhøje Afgiften med tilbagevirkende Kraft, medens Udvalget foreslaar, at de kan skaffe sig Dækning ved Forhøjelse for det efterfølgende Aar. Hvorvidt Kommunerne i Fremtiden kan staa sig ved at undvære Afgiften af Spiritus, skal jeg for Øjeblikket ikke optage en Diskussion om med det ærede Medlem. Det er muligt, han har Ret i — det skal jeg ikke benægte —, at naar Omsætningen af stærke Drikke gaar ned, muligvis helt ophører, kan Kommunerne spare Udgifter, som nu maa afholdes til Fattigvæsenet og andre Ting. Jeg vil blot hævde som min Opfattelse, at det vilde være urigtigt at bemyndige Kommunerne til at eftergive eller nedsætte Afgiften for Aaret 1917 uden at give dem Ret til at forhøje den for 1918, saa at de derved kan faa Dækning for den uventede Nedgang i Indtægt, som der bliver Tale om. Om den fremtidige Ordning har jeg ikke talt, i saa Henseende har det ærede Medlem misforstaaet mig.